

Разбира са, че проповѣдите на Кирила и Методия не сж могле да са харесать на гореказанното духовенство, което е употрѣбляло сичките си сили да лови риба въ мжтната вода, или да пасе слѣпо стадо, което въ такива случаи бива и по-млѣчно, и по-вжлнесто. Римското духовенство, както и папа Николай, вжзстанале противъ Кирила и Методия и пожелале да ги изгонать изъ Моравия. Епископете и висшето нѣмско духовенство не навиждале свѣтите братия за това, защото тие ги обвиняле предъ народътъ за тѣхното незнание, за тѣхните криви повятя и за тѣхниятъ нехристиянски животъ и защото славянските племена сж слушале своите нови апостоли и испжлняле сж волята имъ; а папа Николай за това, защото Кирилъ и Методии разваляле неговите „автокефални“ планове, защото биле почти независими и защото говорили истина. И така, още отъ самото начало на своето апостолство въ Моравия, тие биле принудени да са борать както съ невѣжеството на фанатиците, така и съ себѣлюбieto и съ развратътъ на духовенство. Старците, които никога не уважавають младото и новото, говорили, че „сѣки единъ човѣкъ трѣба да прави онова, што сж правиле неговите бащи и дѣди, и че сѣко едно нововведение е и бесполезно, и опасно; а римските архиереи проповѣдале, че „ако богу да би билъ угоденъ славянскиятъ езикъ, то надписътъ на христовиятъ кржстъ, който е билъ написанъ отъ Пилата, не би билъ само на три езика, т. е. на еврейски, на латински и на гржцки. На първите Кирилъ и Методии отговаряле кротко и схвѣтовале ги да уважавають не старото, а правото, не мивалото, а доброто и